

ли ся, коли він приїде з першою візитою? За тим питанням й не звертали уваги на те, що діялось в селі.

Стара була певна, що він приїде або в неділю — в сам південь, або в будній день коло четвертої по ніколі і тому все в будень мала готову каву і тісточка — в неділю обід панський. Та стало ся інакше, боякоєсь о два дні потім, як Гряспло вернув від старости, — в будній день, в сам південь, самісенько перед обідом притарабанив ся Наконечний. Стара звитала ся з ним, завела в сальон, побавила, замилу прибрала ся доньки і кинулась до кухні. Тут сплеснула закурена руками — як качка крилами, вишмигнувши зі зимної води. І закрила його до сесмого покоління! Пізнати, відразу, що Русен, не знає коли їхати з візитою! Але на рефлексії не було часу: приїхав старети ся буде колись інспектором, а що найважчийне чоловіком Ізі — без обіду не мож його пустити! А тут, розступи ся земле: при огні кинула й булькотіла на всю кухню бульбяна зупа й шиніла піс-на мамалига.

Та не така Латачкова, щоб стояти зі заложеними руками та журити ся — раз — два закинула хустку на плечі тай біжить на парохію. Їмоєті не було в кухні — а на кухонній біляєї кінців росілі — вже заправлений петрункою. Не довго думаючи вхопила баняк з росолом і гайда з кухні!

Ой то не з города Азова, не з турецької неволі трох рідних братів утікало, двох кінних, третій пішій-пішанний за ними біжить-підбігає, кровцю сліди заливає — а то з парохії з великим горшком росолу пані Латачкова жене — утікає, за нею їмоєть біжить — дрібоче — підбігає, стару Латачкову кишне — проклинає.

— Я посилала вчора аж до міста, щоб приніє крухоньке м'ясо — а той чорний ворон украв від огня! — лементувала їмоєть.

І до мужа.

— Зараз, такн завтра їдь мені до старости най забирас їх собі! Я не видержу вже з ними! — Їмоєть була справді дуже люта — не так може ізза росолу, як більше тому.